

Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av februari 2016

Sedan fredssamtal om Syrien i Genève tog ”temporär paus” (till 25 februari) har Assads armé, understödd av stridande från Iran och Hizbollah och av ryskt bombflyg, fortsatt offensiven mot Aleppo. Staden sägs nu vara omringad och situationen för de hundratusentals civila inne i staden är katastrofal. Assad hoppas kunna inta Aleppo och därmed utdela ett svårt slag mot oppositionen – artiklarna från *Proletären* handlar om detta utifrån ett pro-Assad-perspektiv. Andra artiklar tar upp Turkiet (attackerna mot kurder), Egypten, och Palestina-frågan. Den sista artikeln är ett försök till ett bokslut över den s k arabiska revolutionen, som började så lovande, men där kontrarevolutionära krafter tagit över.

Fredagen 12/2 meddelades plötsligt att USA och Ryssland i München kommit överens om att införa en vapenvila i Syrien om en vecka (bombningar av IS och al-Nusra ska dock fortsätta). Om detta också blir verklighet återstår att se. Någon kommentar från vänsterpress till detta finns helt naturligt inte med i denna artikelsamling.

Tidigare artikelsamlingar om Mellanöstern under innevarande år (nyaste först): [Vänsterpress om Mellanöstern – början av februari 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – slutet av januari 2016](#), [Vänsterpress om Mellanöstern – mitten av januari 2016](#) och [Vänsterpress om Mellanöstern – januari 2016](#)

Se även: [Simon Assaf: Från interimperialistisk rivalitet till interimperialistisk kollision](#)

Martin Fahlgren 12/2 2016

Innehåll

Arbetaren	1
<i>Turkiet misstänks mörka massaker</i>	<i>1</i>
Internationalen	2
<i>En utdragen massaker på kurderna i Turkiet</i>	<i>2</i>
Offensiv	4
<i>Egypten på revolutionens årsdag</i>	<i>4</i>
<i>”På väg mot tredje Intifadan”</i>	<i>5</i>
Proletären.....	7
<i>Fakta om Aleppo och Syrienkriget.....</i>	<i>7</i>
<i>Terroristgrupper i Syrien slås tillbaka.....</i>	<i>8</i>
Revolution	10
<i>Fem år efteråt: Vad hände med den arabiska revolutionen?</i>	<i>10</i>

Arbetaren

Turkiet misstänks mörka massaker

Cecilia Irefalk

Arbetaren 11/2 2016

Turkiska regimen anklagas för att ha gjort sig skyldig till en massaker i den kurddominerade staden Cizre som varit under militär belägring sedan i mitten av december. Uppemot 60 civila, varav många skadade, som gömde sig i källare ska ha dödats av turkiska säkerhetsstyrkor. Bedömare talar nu om att situationen i landet allt mer liknar ett inbördeskrig.

Sedan i mitten av december förra året har det rått utgångsförbud i den kurddominerade staden Cizre i sydöstra Turkiet. Det under tiden som turkiska säkerhetsstyrkor genomfört våldsamma räder mot kurdiska PKK.

I söndags utförde regimen en massiv militäroperation mot två källare i staden och dödade uppemot 60 människor. Enligt Turkiet rör det sig om "terrorister" och officiella siffror gör gällande att 500 PKK-medlemmar har dödats sedan i december.

Men Selahattin Demirtaş, partiledare för det prokurdiska vänsterpartiet HDP, anklagar turkiska staten för att ha begått en massaker i Cizre i vilken minst 30 personer mist livet – en massaker som de nu försöker göra sitt bästa för att mörka.

Enligt Demirtaş ska mellan 70 och 90 personer, primärt civila invånare och universitetsstudenter som kommit till Cizre för att visa solidaritet med lokalbefolkningen, ha tvingats hålla sig instängda i källare under tre veckors tid. Många av dem ska ha varit skadade sedan tidigare attacker.

Efter att söndagens attack blivit känd gick regeringen först ut med dödstalet 60, men ändrade sig kort därefter till att det bara rörde sig om tio döda.

– De har begått en massaker och de kan inte förklara den. De avslöjar några dödsfall varje dag för att mildra allmänhetens reaktioner. Nu håller statens styrkor på att förflytta liken till andra områden för att låtsas att de hittats där, sade Selahattin Demirtaş i ett tal till sitt parti på tisdagen, och fortsatte:

– Cizre går nu till historieböckerna precis som Roboski, Suruç och Ankara, alla platser där massakrer ägt rum, gjort. Men mänsklighetens historia är inte bara en historia om massakrer utan också om motstånd.

Att trixa med siffror och flytta på kroppar, och till och med placera vapen intill kropparna, har alltid varit dess signum.

Den svensk-kurdiska debattören och aktivisten Yekbun Alp har tidigare haft kontakt med boende i Cizre och fått direkt information om de senaste månadernas händelseförlopp, men de flesta av dem har flytt i takt med det upptrappade våldet från regimen. Enligt vissa källor finns bara 20 procent av stadens population kvar i dagsläget.

Yekbun Alp säger till *Arbetaren* att hon inte förvånas över uppgifterna om att staten nu försöker skyla över helgens händelser.

– Att trixa med siffror och flytta på kroppar, och till och med placera vapen intill kropparna, har alltid varit dess signum. Turkiet har byggt sin identitet på desinformation och falsk flaggoperationer. Därför förvånar det mig inte om de flyttat på kropparna i Cizre, säger hon.

Aras Lindh är analytiker vid Utrikespolitiska institutet och följer utvecklingen i Turkiet noga. Han har de senaste dagarna talat med människor som bor och arbetar i Cizre.

– Det är utfärdat utgångsförbud sedan lång tid så att människor inte får vistas utomhus, inte kan gå och handla eller leva vanliga liv. Det pågår strider mellan turkisk militär och PKK gata för gata, säger han.

– Retoriken är högt uppskruvad framförallt från Turkiets sida. Den går ut på att de inte har några planer på att hitta någon fredlig lösning med den kurdiska befolkningen utan tänker strida ned till sista man. Det trots att det är helt vanliga bostadsområden beskjutningarna sker i.

Att de turkiska styrkorna dödat civila i Cizre och närbelägna städer är ingen nyhet. Människorättsorganisationen Amnesty International anklagade nyligen Turkiet för att utsätta invånarna i de kurddominerade områdena för kollektiv bestraffning och övervåld.

I början av februari krävde FN:s människorättschef Zeid Ra'ad al-Hussein en oberoende utredning efter att en film som offentliggjorts visat hur turkiska säkerhetsstyrkor i Cizre i januari skjuter ned en konvoj med civila bärandes på vita flaggor i vad som förefaller ha varit ett begravningsståg.

– Det vi ser nu är i mångt och mycket identiska scener från inledningen av det turkiska inbördeskriget. Det har till och med gått så långt att Turkiet hotar med att ta till flyginsatser för att få PKK att ge upp städerna. Hundratusentals människor har redan flytt och Amnesty varnar för att ytterligare uppemot 200 000 människor kan komma att fly, säger Aras Lindh.

Han menar att kärnan i konflikten är president Recep Tayyip Erdoğans ambition att driva igenom konstitutionsförändringar och för att kunna göra det måste han nå politisk majoritet vilket kriget kan bidra till att ge honom.

– Det är viktigt i det här läget att EU tydligt visar att de ser det och inte accepterar det, säger Aras Lindh.

I måndags kom uppgifter – först publicerade på en grekisk nyhetssajt – hämtade från läckta dokument om att Erdoğan utövat utpressning mot EU genom att använda flyktingfrågan.

Dokumentet innehåller anteckningar från ett möte mellan Erdoğan, EU-kommissionens ordförande Jean-Claude Juncker och Europeiska rådets ordförande Donald Tusk som ägde rum den 16 november i Antalya i anslutning till G20-mötet i Turkiet förra året.

”Vi kan öppna portarna mot Grekland och Bulgarien när som helst och vi kan sätta flyktingarna på bussar... Så hur ska ni hantera flyktingarna om ni inte får till en deal? Döda dem?”, citeras Erdoğan i dokumentet enligt nyhetsbyrån Reuters.

Han citeras också när han kräver 6 miljarder euro under en tvåårsperiod av EU för att hålla gränserna stängda, varpå Juncker gör klart att bara hälften av beloppet kan komma på fråga.

– EU har gjort sig beroende av Turkiet för att landet ska hindra flyktingströmmarna till Europa, men att dansa efter den turkiska regimens pipa är ett kortsiktigt tänk som underminerar EU:s trovärdighet och legitimitet. EU måste nu visa att man kan hålla en hård linje mot den turkiska statens övergrepp oberoende av flyktingfrågan, så som de gjorde för tio år sedan när i stort sett hela EU, med undantag för Sverige, vände Turkiet ryggen, säger Aras Lindh.

Internationalen

En utdragen massaker på kurderna i Turkiet

Emma Lundström

Internationalen 12/2 2016

Sur är en av de fyra kommunerna som utgör Diyarbakir, den största staden i det kurdiska området i sydöstra Turkiet. Kommunen är känd för sina historiska byggnader och för att dess ledare har arbetat för att skapa ett samhällsklimat öppet för etnisk och religiös mångfald. I Sur skulle kurder, armenier, turkar och andra etniska grupper leva sida vid sida utan hat. Nu är

stadsdelen en krigszon. Den som vågar sig ut på gatorna riskerar att skjutas av krypskyttar. De som dödas ligger kvar i dagar utan att någon vågar ta hand om dem. De historiska byggnaderna är förstörda och många människor har flytt. Det råder utgångsförbud 24 timmar om dygnet sedan i december. Ungefär samma scenario har utspelat sig på flera andra håll i sydöstra Turkiet sedan fredssamtalen mellan den turkiska regeringen och kurdiska arbetarpartiet, PKK, bröt samman i somras. Städerna Cizre och Silopi är två andra exempel på platser där de boende riskerar sina liv bara genom att fortfarande existera. De är den civilbefolkning som hamnar emellan när turkiska säkerhetsstyrkor dödar PKK:s gerillasoldater och tvärtom. Den senaste rapporten kommer från Cizre där ett 60-tal människor uppges ha dödats i två källare. Kurdiska grupper anklagar militären för att ha genomfört en massaker på civila medan presidenttrogna tidningar rapporterar att det var terrorister som dödades.

Det var också i Cizre som obehäpnade civila med vita flaggor blev beskjutna när de försökte hjälpa skadade människor för inte så länge sedan, något som FN:s kommissionär för mänskliga rättigheter har uppmanat Natolandet Turkiet att utreda. Men president Recep Tayyip Erdoğan uppvisar ingen större beredvillighet när det gäller att utreda eller överhuvudtaget stoppa de brott mot de mänskliga rättigheterna som nu dagligen sker i Turkiet. Han verkar uppleva att han kan göra precis som han vill när det gäller den kurdiska befolkningen. Och att han kan göra det med omvärldens goda minne. För varken EU eller USA har gjort någon verklig ansats för att stoppa det som inte kan beskrivas som något annat än ett försök till att utrota kurderna som folk i Turkiet. Det finns en stor, för att inte säga överväldigande anledning till att EU inte vill stöta sig med Erdoğan. Han har nyligen fått 30 miljarder av unionen för att stoppa flyktingströmmen till Europa.

Bara de senaste dagarna uppskattar hjälporganisationer att uppemot 50 000 syrier har flytt till den turkiska gränsen undan den syriska regimens framryckningar i Aleppoprovinsen. Angela Merkel verkar vara orolig för hur många av dessa människor som kommer att försöka ta sig vidare. För trots att det var meningen att Turkiet, med hjälp av de 30 miljarderna, skulle förhindra det så dör människor varje dag i vattnet utanför Turkiets kust. Ändå sitter Erdoğan med trumfkortet. Han har både pengarna och flyktingarna. Och han är inte en person som bryr sig om mänskliga rättigheter eller vad som är etiskt och moraliskt försvarbart att göra i den ofattbara krissituation som kriget i Syrien är.

Recep Tayyip Erdoğan är mannen som använde konflikten med PKK för att vinna det nyval han själv utlyste när han inte vann det första valet förra året. Genom att i hetsiga toner måla fram bilden av det kurdiska terrorisshotet fick han väljare att ta det "säkra" före det "osäkra" och välja Erdoğan's konservativa AKP framför partier som det prokurdiska vänsteralternativet HDP. Därefter har både presidenten och premiärministern Ahmet Davutoglu, piskat på situationen istället för att försöka återuppta fredssamtalen. Det finns många tecken som tyder på att de medvetet har eskalerat konflikten militärt för att vinna stöd och skapa en inre fiende. Det finns också en oro för att de ska angripa kurderna i Syrien och de facto hjälpa Daesh.

Erdoğan är en ledare som är van att krossa. Han har redan krossat den massiva proteströrelsen mot honom själv, satt oppositionella i fängelse, eller värre, och satt munkavle på allt vad pressfrihet och yttrandefrihet heter. Nu slår han målmedvetet ned alla demonstrationer till stöd för kurderna. När över 1 200 akademiker och intellektuella i januari skrev under ett upprop som krävde ett slut på säkerhetsstyrkornas brutala metoder i den kurdiska regionen, avfärdade presidenten undertecknarna som förrädare. Tolv av dem greps och sattes i fängelse.

Det är en skam att omvärlden bara står och ser på medan Turkiet i rasande fart avvecklar allt vad demokrati heter. En skam att ledande politiker i EU ens kan tänka tanken att ge Turkiet fritt spelrum och en genväg in i unionen bara landet hindrar flyktingarna från att komma till Europa. Vad är det som ska försvaras på det sättet? Välfärden för Europas befolkning? Snarare en falsk union i skärvor En union där nationalism och rasism växer.

Självklart måste flyktingsituationen lösas, för flyktingarnas skull och med deras bästa för ögonen, men det kurdiska folket i Turkiet ska inte betala priset.

Offensiv

Egypten på revolutionens årsdag

David Johnson

Offensiv 13/2 2016

Polisen slog ner mot de demonstrationer som ägde rum den 25 januari, men arbetarkampen kommer att blossa upp igen under året.

Det ovanligt kalla och fuktiga vädret i Egypten den 25 januari, årsdagen av revolutionen, i år kom att symbolisera den besvikelse som finns fem år efter den heroiska revolutionära resningen.

Det brutala undertryckandet av all opposition har tilltagit sedan president al-Sisi grep makten i juli 2013, efter massiva demonstrationer mot den dåvarande presidenten Mohammed Morsi från Muslimska brödraskapet.

I slutspurten inför årsdagen blev fyra ledare för ungdomsrörelsen 6 april, som spelade en viktig roll i att trigga igång resningen 2011, arresterade. Polisen genomförde masshusrannsakan av lägenheter i centrala Kairo, nära Tahrirtorget. En ledande aktivist som är läkare, Taher Mokhtar, arresterades i en gryningsråd tillsammans med sina två rumskamrater, båda studenter. Över 3 000 studenter, av vilka 2 200 är fängslade på politiska grunder, har tvingats att slutföra sin examen i fängelse.

Strejkande arbetare och protesterande ungdomar beskrivs som ”terrorister”, vilket tillåter säkerhetsstyrkorna att slå ner mot varje som helst opponent mot regimen eller dess storföretagsallierade.

Samtidigt har attackerna mot polisen och armén tilltagit, med ett växande antal dödade och skadade. IS-anknutna ”Sinaiprovinserna” tar på sig ansvaret för många av dem, inklusive sprängningen av det ryska flygplanet från Sharm el-Sheikh i oktober ifjol.

Turistnäringen har förlorat 2,2 miljarder egyptiska pund (dryga 2,5 miljarder kronor) i månaden – den värsta förlusten på 20 år. En uppskattning ger vid handen att 400 000 jobb försvinner.

Valet i november förra året resulterade i ett parlament dominerat av Sisianhängare, varav många med band till storföretagen och Hosni Mubaraks forna regim. Muslimska brödraskapet förbjöds att ställa upp, medan vänsterpartierna bojkottade valet.

Salafistiska Nour, det enda islamistiska parti som ställde upp, förlorade stort jämfört med valet 2012. Valdeltagandet var rekordlåg, endast 28 procent mot 62 procent 2012.

Demonstrationerna den 25 januari var små – ett dussintal protesterande i ett antal demonstrationsmarscher i Kairo och andra städer. Polisen bröt upp en del och andra skingrade sig därför innan polisen anlände.

Vissa var organiserade av anhängare till det förbjudna Muslimska brödraskapet, andra av aktivister från 2011 års resning. Banderoller med texter som ”Var är brödet och friheten?” refererade till revolutionsparollen ”Bröd, frihet och social rättvisa”.

Trots repressionen genomfördes fler strejker ifjol och ny arbetarkamp kommer att utvecklas under 2016 allt eftersom gapet ökar mellan Sisis löften och den bistra verkligheten med låga löner, otrygga anställningar, bostadsbrist, dålig och otillräcklig utbildning och hälsovård med mera. Erfarenheten av resningen den 25 januari 2011 visar att statligt förtryck inte kan förhindra att en beslutsam massrörelse störtar en hatad diktatur.

Det visar också på nödvändigheten av att aktivister organiserar sig och bygger ett revolutionärt socialistiskt parti med rötter i arbetsplatserna, universiteten och skolorna. **Det behövs ett** parti med ett program som kan knyta ihop de dagliga problem som arbetare, de fattiga och de unga ställs inför med behovet av demokratisk socialism – och med en strategi för att upprätta arbetarregeringar över hela regionen.

”På väg mot tredje Intifadan”

Mattias Bernhardsson

Offensiv 13/2 2016

- Många har fått nog av ockupationsmaktens kontrollpunkter, rättsvidriga avrättningar och nya bosättningar, berättar Yasha Marmer från Tnuva't Maavak Sozialisti / Harakat Nidal Eshtaraki (CWI Israel/Palestina).

Under den sista veckan i januari höll Committee for a Workers' International (CWI) sin elfte världskongress. Rättvisepartiet Socialisterna (RS) intervjuade Yasha Marmer och Or Dar från systerorganisationen Tnu'a't Maavak Sozialisti / Harakat Nidal Eshtaraki (Den socialistiska kamprörelsen) i Israel/Palestina.

Den israeliska ockupationsmaktens våld och förtryck har trappats upp avsevärt under den senaste tiden. Nästan tre fjärdedelar av israelerna har i opinionsmätningar uttryckt missnöje över Israels premiärminister Netanyahu och hans ”nya linje mot terrorism”: Att avrätta utan rättegång för varje ickejudisk misstänkt.

Den socialistiska kamprörelsen (CWI Israel/Palestina) har varit aktiva i otaliga protester mot den israeliska statens krig och bosättningar i de palestinska områdena under de senaste åren. De ser hur det laddas upp för en ny revolt.

– **En ny palestinsk** Intifada (uppror) är på gång. Det diskuteras överallt. Många har fått nog av ockupationsmaktens kontrollpunkter, rättsvidriga avrättningar och nya bosättningar. Förtrycket innebär desperation. Palestinska ungdomar har tagit till gatorna vid flera tillfällen i de ockuperade områdena i östra Jerusalem och Hebron samt stormat taggtrådstängsel med bara händerna i Gaza, berättar Yasha Marmer.

– Israels säkerhetsstyrkor, polisen, regeringen, ja, hela statens förtryckarapparat diskuterar hur de kan undvika att en masskamp utvecklas, men man håller bara bensen på elden. De använder kollektiva bestraffningar, flygande kontrollpunkter och belägringar av hela palestinska städer för att försöka hålla isär olika grupper av ungdomar för att förhindra att de organiserar sig. Men det kommer inte att hålla, säger Or Dar.

En del av den kollektiva bestraffningen är att män under 40 år inte får passera vägsprårrarna i Hebron. De kan inte komma till jobbet längre. Desperationen ökar för varje dag som går och det dödliga våldet i de ockuperade områdena är den högsta på 10 år.

I media beskrivs våldsamheterna ofta helt utan koppling till att det faktiskt pågår en ockupation. Sedan oktober har 27 israeliska bosättare dödat. Under samma tid har hela 165 palestinier dödat. Våldet mot israeliska bosättare måste sättas in i ett sammanhang, berättar Yasha:

– Hebrons 200 000 palestinier lever med militär närvaro, trakasserier och kontrollpunkter varje dag. Detta medan 500 israeliska bosättare har tillskansat sig Hebrons stadskärna. Bosättarna, som är högerextrema fascister, attackerar palestinier – även små barn – varje dag. När en bosättare dödar en palestinier skyddas mördarna av ockupationsmakten. Om de grips sker det inte våldsamhet och de straffas sällan. När en bosättare dödas skjuter ockupationsmakten mot alla palestinier inom synhåll, utan urskiljning, utan rättegång.

Det växande och alltmer förekommande protesterna bland palestinska ungdomar är helt utan ledning.

– Det finns ett stort politiskt vakuum. 68 procent av palestinerna vill att Abbas avgår och 60 procent vill se en tredje Intifada. Den palestinska myndigheten och Fatah [största organisationen inom Palestinska befrielseorganisationen PLO] saknar stöd och försöker stoppa ungdomarna från att protestera och organisera sig, säger Or och fortsätter:

– Högerextrema Hamas talar om en intifada, men det som då avses är att ungdomar ska ta på sig bombbälten och begå självmordsattacker. Det är dessa lönlösa attacker som den israeliska regimen bygger sitt stöd på. Aldrig tidigare har behovet av socialistiska kampalternativ varit så stora.

Medan övriga vänstern har en klasslös syn i frågan om Palestina – vilket ofta leder till okritiskt stöd till de palestinska ledarna som är höger – försöker Socialistiska kamprörelsen länka samman kampen för bostäder, arbete och välfärd med den palestinska befrielsekampen och för fram ett socialistiskt program.

Den socialistiska kamprörelsen har kampanjat för höjda minimilöner, dels genom Koach LaOvdim-facket ("Makt åt arbetarna") som de också var med om att bilda, dels genom att med andra radikala fackliga pressa Histadrut (LO) att ta strid – vilket ledde till en begränsad seger och en viss höjning av minimilönen.

2011 spreds den arabiska våren till Israel, där främst judar, men även palestinier gick ut i masskamp mot de skenande levnadskostnadsökningarna och bostadskrisen.

– **Tältrörelsen samlade** hundratusentals och gav hopp om att regeringen kunde utmanas. Tyvärr reste inte rörelsen paroller mot ockupationen, vilket begränsade rörelsen från den kraft den hade kunnat få från miljoner palestinier. Nu är den tredje palestinska Intifadan på gång att utvecklas. Och vi kommer att fortsätta att mana till enad kamp mot både ockupationen och de sociala orättvisorna, avslutar Yasha.

Proletären

Fakta om Aleppo och Syrienkriget

Patrik Paulov

Proletären 9/2 2016

Västra Aleppo (bilden) kontrolleras av Syriens regering. Denna del av staden beskjs från de östra delarna som kontrolleras av väpnade grupper.

Den kommande striden om Aleppo är avgörande för utgången i kriget. Aleppo är Syriens största stad och var tidigare landets ekonomiska centrum. Här sammanfattas utvecklingen i Aleppo i sju punkter.

1

Under den syriska konfliktens första sexton månader var det lugnt i Aleppo. Det förekom knappt några demonstrationer och inga väpnade sammanstötningar. V P Haran, Indiens ambassadör i Syrien 2009-2012, berättar i en intervju om hur oppositionella bussade människor till Aleppo för att kunna genomföra en liten protest inför journalister på plats. När rapporterna om att upproret nått Aleppo spreds över världen hade de protesterande "invånarna" redan lämnat staden.

2

När kriget i juli 2012 kom till Aleppo så var det inte för att stadens invånare gjorde uppror. Nej, fakta är att staden invaderades av väpnade grupper. *Proletären* har publicerat flera vittnesmål om detta. Men också andra medier har beskrivit invasionen utifrån. Nyhetsbyrån Reuters var i augusti samma år på plats i Aleppo och följde stridande i Fria syriska armén. FSA-krigarna hittade inte i staden och de vittnade om hur svårt det var att hitta någon i lokalbefolkningen som ville agera vägvisare åt dem.

3

Det folkliga motståndet mot invasionsstyrkorna är förklaringen till att merparten av staden, de västra delarna, hela tiden varit i den syriska regeringens händer. Hur många som bor i denna del är omstritt, men det talas om mellan en och två miljoner. De östra delarna kontrolleras av väpnade organisationer, med al-Qaidagruppen Jabhat al-Nusra som en av de starkaste krafterna. Här uppges invånarantalet vara cirka 350000.

4

Något som slagit hårt mot hela Syriens ekonomi är att de väpnade grupperna förstört Aleppos stora industriområde. Rebellerna plundrade allt av värde och sålde det vidare i Turkiet. Tusentals fabriker monterades ned och fraktades över gränsen till grannlandet i norr.

5

I svensk media rapporteras ofta om att regeringsstyrkor flygbombar den östra rebellkontrollerade sidan. Men orsakerna till det, att östsidan ockuperas av en invasionsstyrka, eller att de väpnade grupperna angriper västra Aleppo, talas det tyst om. Områden i västra Aleppo som ligger nära ”gränsen” beskjuts ofta av granater med död och förödelse som följd.

6

Lika tyst är det om att de väpnade grupperna belägrat västra Aleppo under långa perioder. Där råder akut brist på vatten, el och bensin och priserna på de varor som finns att köpa är skyhöga.

7

I Aleppo finns precis som i Syrien i övrigt många invånare som längtar tillbaka till landet såsom det var innan konflikten, trots att de samtidigt har en önskan om reformer. En av dem är Aleppobon Mariana Sawas, som nyligen publicerade ett brev på den svenska nyhetssajten KIT. Brevet avslutades med följande ord: ”Det pågår ingen revolution i Syrien... Det enda vi har är krigare och terrorister från hela världen som förstör Syrien. Jag vet att vårt land inte var perfekt, men det var i alla fall säkert.”

Terroristgrupper i Syrien slås tillbaka

Utländska terroruppbackare upprörs över syrisk-ryska framgångar

Patrik Paulov

Proletären 9/2 2016

Den syrisk-ryska offensiven i nordvästra Syrien möts av fördömanden i väst och nya rapporter om människo-rättsbrott. En viktig förklaring till det höjda tonläget är att kriget håller på att vända. al-Qaida och andra utlandsstödda extremistgrupper, som av Margot Wallström kallas ”opposition”, pressas tillbaka på bred front.

Under förra veckan inleddes medierapporteringen om att tiotusentals syrier är på flykt undan den syrisk-ryska offensiven i Aleppoprovinsen. Över 30.000 uppges befinna sig vid gränsen mot Turkiet nära den turkiska staden Kilis.

Att syrier dödas och drivs på flykt i striderna är naturligtvis tragiskt. Så har det varit sedan konflikten bröt ut i mars 2011 och så kommer det att förbli så länge det förödande kriget fortsätter.

Men den bild som ges i svensk media, och som utrikesminister Margot Wallström sprider när hon hävdar att Ryssland bombar syrisk demokratikämpande opposition, är inte sann.

Först måste det sägas att den pågående offensiven i nordvästra Syrien inte är någon terror-kampanj för att med flygbombningar bestraffa civilbefolkningen och driva den på flykt. Men självklart drabbas civila när striderna trappas upp och flyg sätts in – och det oavsett om det är ryska, amerikanska eller franska plan som fäller bomberna. Lika självklart är att det bland de som nu beskrivs som civila syrier vid Turkiets gräns också finns syriska och utländska rebell-krigare och deras familjer.

Vad är då målet med den syrisk-ryska offensiven? Jo, det är att angripa de väpnade extremist-grupper som sedan 2012 haft denna del av Syrien i sitt grepp. Det är att befria byar och städer som belägras av terroristerna och deras allierade. Det är att strypa dessa gruppers försörjningslinjer från Natolandet Turkiet.

Det sistnämnda är avgörande för att på sikt få ett slut på de det förödande kriget. Utan inflödet av utländska jihadister, vapen, pengar och förnödenheter från den turkiska sidan gränsen så hade Islamiska staten, Jabhat al-Nusra, Fria syriska armén och övriga väpnade grupper aldrig kunnat bygga upp sina arméer med tiotusentals avlönade krigare.

Och utan skapandet av dessa utlandsstödda arméer hade Syrien och det syriska folket aldrig drabbats av den tragedi som pågått i snart fem år.

Ovanstående är förklaringen till att propagandadrevet mot Ryssland och Syriens regering nu trappas upp. Det är förklaringen till att de båda anklagas för att ha saboterat fredssamtalen i Genève, trots att det var ”oppositionen” som valde att resa hem.

När den syriska armén rycker fram och återtar kontrollen är det inte bara ett nederlag för de väpnade grupperna på syrisk mark. Det är ett nederlag för de stater som satsat mångmiljard-belopp på att med våld störta regeringen i Damaskus. Det är ett nederlag för Natoländer som USA, Frankrike och Turkiet och för Gulfstaterna Saudiarabien och Qatar. Men också för Sverige.

Den svenska regeringen har åtminstone sedan 2012 varit en aktiv part i Natoländernas och gulfstaternas regimskiftesplaner. En del av det svenska biståndet har gått till projekt som syftat till att politiskt stärka den så kallade Syriska oppositionskoalitionen. Totalt har 56 miljoner kronor betalats ut av regeringarna Reinfeldt och Löfven.

Men vad Margot Wallström och övriga politiskt ansvariga medvetet blundar för är att den ”opposition” som Sverige stödjer krigar tillsammans med Jabhat al-Nusra och andra extremistgrupper. Det är ingen hemlighet, det är något de syriska oppositionsföreträdarna öppet erkänner.

Det är i detta sammanhang vi ska se Wallströms krav på Ryssland att bara bomba Islamiska staten, inte ”oppositionen”. Myten om den demokratiska oppositionen måste hållas levande, för hur ska regeringen annars kunna motivera användandet av de svenska skattepengarna.

Men kravet blir absurt med tanke på att FN:s säkerhetsråd upprepade gånger stämplat Jabhat al-Nusra och andra al-Qaidainspirerade grupper som terrorister i samma kategori som IS. Det blir absurt med tanke på att varje människa med minsta kunskap om läget i Syrien vet att det är just al-Qaida och liknande extrema, intoleranta våldsgupper som dominerar den väpnade ”oppositionen”. Så var fallet redan 2012 enligt dokument från USA:s militära underrättelse-tjänst DIA.

Medan den svenska utrikesministern rycker ut till terroristgruppernas försvar fortsätter den syrisk-ryska offensiven tillsammans med allierade från libanesiska Hizbollah och irakiska miliser. Flera medier rapporterar att framryckningen också samordnas med de syriskkurdiska YPG-styrkorna som närmar sig Aleppo från öster.

YPG och dess politiska parti PYD kontrollerar stora områden i nordöstra Syrien. PYD har allt mer närmat sig Ryssland och tillhör den syriska opposition som förespråkar politiska förhandlingar för att lösa konflikten. Detta retar upp Turkiet som på turkisk mark för ett brutalt krig mot PYD:s syster-organisation i Turkiet, PKK, och hela den kurdiska befolkningen.

Under de senaste månaderna har den syriska armén lyckats befria områden som i årtal varit under belägring av IS, Jabhat al-Nusra eller andra grupper.

Ett exempel på det var arméns intåg i de syriska städerna Nubul och Zahraa förra veckan. I över tre år har dessa städer med 60-70.000 invånare varit omringade av fientliga väpnade grupper. Soldaterna fick ett varmt mottagande av de hårt prövade invånarna.

Befrielsen av Nubul och Zahraa och liknande händelser rapporteras ytterst sällan i svenska media. Som *Proletären* tidigare påpekat passar sådana scener inte in i propagandabilden av en mordisk regim som med Putins stöd angriper sitt eget folk.

Den största framgången så här långt är att försörjningslinjen från Turkiet till de väpnade grupperna i Aleppoprovinsen brutits. Det kommer att slå hårt mot de extremister som härjat i området i årtal. Men längre österut är försörjningslinjen från den turkiska staden Jarablus till IS och andra väpnade grupper fortfarande öppen.

Förhoppningen är att framgångarna i nordvästra Syrien bidrar till att leda landet och det syriska folket bort från kriget och till en fredlig utveckling och återuppbyggnad av det krigshärjade landet.

Då kan också de civila syrier som nu tvingats fly Aleppoprovinsen återvända. Det är vad som skett i staden Homs och på andra platser efter att de väpnade grupperna lagt ner vapnen eller gått med på att lämna områdena och de syriska myndigheterna återtagit kontrollen.

Revolution

Fem år efteråt: Vad hände med den arabiska revolutionen?

Hamid Alizadeh

Revolution 9/2 2016

Det är fem år sedan som de arabiska massorna, utan organisation, program, plan eller förberedelse, med ett uttryck lånat från Marx stormade himlen. På bara några veckor störtade de regimer som till synes inte hade rört sig en centimeter under årtionden av namninsamlingar från olika NGO:er och naiva akademiska världsförbättrare. De kolossala statsapparaterna, som sysselsatte hundratusentals spioner, polisofficerare och armépersonal kunde bara se på medan massorna tog över gatorna.

Vi bör påminna alla de som idag gråter över massornas ”låga klassmedvetande”, att revolutionen i varje steg drevs framåt av arbetare, unga, fattiga och förtryckta som tog sitt öde i sina egna händer. Samtidigt befann sig alla så kallade ”expertkommentatorer”, professionella politiker och andra kvacksalvare i ett tillstånd av chock och terror inför denna rörelse från ”pöbeln”.

Men fem år senare ingjuter situationen i regionen allt annat än den optimism, hoppfullhet och kampanja som kännetecknade revolutionens första dagar. Hur kunde det bli så?

Motsägelserna består

Då dessa ord skrivs bevittnar staden Kasserin i Tunisien den femte dagen av protester efter att en ung arbetslös person begick självmord för två dagar sedan. Hittills har fjorton personer skadats, armén är ute på gatorna och man har infört utgångsförbud. Protesterna har spridits till tre andra städer i södra Tunisien där ungdomen kräver jobb.

Även om den tändande gnistan till 2011 års rörelse i Tunisien var Mohamed Bouazizis tragiska självmord, var de egentliga orsakerna bakom revolutionens framfart alla år av orättvisa, förnedring, otrygghet och fattigdom dessförinnan. Medan diktatorerna hade enorma rikedomar levde 40 procent av arabvärldens befolkning på mindre än två dollar om dagen. Ungdomsarbetslösheten låg på 40 procent, och i vissa regioner så mycket som 80 procent.

Fem år efter störtandet av Zine El-Abidine Ben Ali i Tunisien har ingenting lösts. Arbetslösheten har inte minskat, utan tvärtom gått från 12 procent till 15,3 procent – enligt de officiella siffrorna! I Kasserin är den fortfarande mer än 30 procent. Även om man har säkrat vissa demokratiska rättigheter, är detta en klen tröst för de som kämpar för sin överlevnad. Som en demonstrant sa till AP förra veckan: ”Frihet är bra, men jag kan inte livnära min familj med den.”

I Egypten är situationen liknande med en arbetslöshet på 12,7 procent – högre än den var 2011. Här förbereder den så kallat ”revolutionära” Sisi-regimen att fira revolutionens årsdag genom att gripa aktivister och förbjuda protester. Samtidigt förbereder al-Sisi för den avsatta diktatorn Hosni Mubaraks frigivning.

De inledande folkliga protesterna i Syrien, Irak, Yemen och Libyen har också de gett efter för barbariska inbördeskrig som brutit upp dessa stater i flera grupper som krigar inbördes.

I detta sammanhang är det förståeligt att en viss pessimism finns hos de som ser på situationen utifrån. För marxister är poängen inte att gråta eller misströsta, utan först och främst att förstå de faktorer som har lett fram till den nuvarande situationen.

Egypten

Medan massornas spontanitet har sina starka sidor och avslöjar dess enorma potentiella makt, skulle det också vara fel att romantisera den. Det var precis upprorets oförberedda karaktär som visade sig vara deras dess fördärv.

Att störta en diktatorisk statschef kan vara början på en revolution, men om det stannar där kan massornas oerhörda energi förr eller senare upplösas i ingenting. De egyptiska massorna har lärt sig detta genom smärtsamma erfarenheter. Sedan 2011 har de genomfört fyra uppror, störtat tre presidenter och fyra premiärministrar, men fortfarande har inte mycket förändrats i deras vardagliga liv. Den 30 juni 2013 gick 14 miljoner egyptier ut på gatorna i vad som förmodligen var – åtminstone i relativa termer – den största protesten i mänsklighetens historia.

Vad mer kan man begära av de egyptiska massorna? De visade sig mer än beredda att kämpa och hade makten i sina händer vid flera tillfällen. En av ledarna bakom 30 juni-rörelsen (2013) sa till *The Guardian*: "... Direkt efter att [General Abdel-Fatah al-]Sisi gav sitt 48-timmars ultimatum hade vi ett möte. Jag var oroad eftersom jag trodde att det kanske skulle vara ett försök från armén att surfa på vågen och dra fördel av situationen – och att ta själva makten. Men jag tänkte också att om det blev en kupp så skulle Sisi själv stå inför ett bakslag inom själva armén. Jag har studerat på militärhögskola, och många av mina tidigare kollegor försäkrade mig under de sista veckorna att de skulle stödja oss..." (*The Guardian*, 6 juli 2013)

Om den härskande klassen hade valt att använda armén mot revolutionen så skulle den ha splittrats längs klasslinjer. Därför bestämdes dess öde av revolutionen. Rörelsens ledare visste inte vad som borde göras med makten, och lämnade tillbaka den till militären under ledning av Abdul Fattah al-Sisi. Sisi framställde sig som försvarare av revolutionen för att kunna kapa den, men faktum är att han – precis som Mohamed Morsi före honom – är en representant för den egyptiska härskarklassen, fastän en annan del som kontrollerar mellan 25 och 40 procent av ekonomin.

Genom att ge makten till Sisi, fick den härskande klassen en möjlighet att omorganisera sina styrkor. Vid den tidpunkten fick Sisi revolutionär auktoritet i massornas ögon, vilken han tillfälligt stärkte genom att slå mot det hatade muslimska brödraskapet.

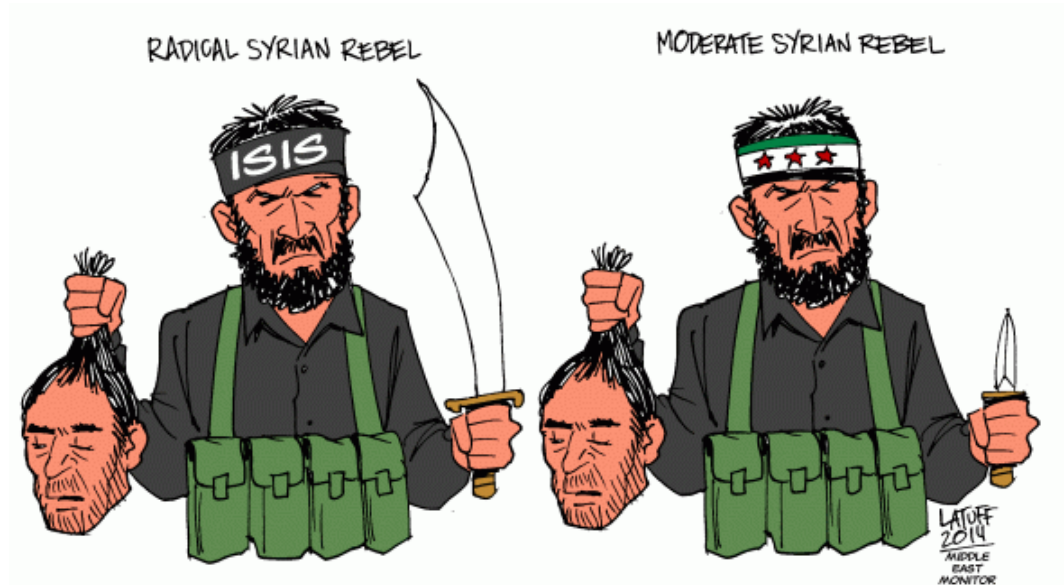
Efter år av kamp, råder det idag en stämning av trötthet bland massorna och rörelsen är i en ebb. Sisi har försökt använda detta för att slå mot revolutionen. Genom att gömma sig bakom en påstådd kampanj mot det Muslimska brödraskapet har han arresterat tusentals revolutionära ungdomar och vissa aktivister från arbetarklassen.

Syrien

Syrien visade sig vara den arabiska revolutionens svagaste länk. Rörelsen i Syrien var på ett sätt brådmogen. Utan impulsen från regionens revolutionära rörelser (Tunisien, Egypten och så vidare) skulle den förmodligen ha dröjt några år. Assad-regimen hade bara nyligen börjat röra sig mot kapitalism, bort från den tidigare nationaliserade planerade ekonomin. Därför hade den fortfarande vissa reserver av stöd bland delar av stadsbefolkningen och arbetarklassen. Det förflutnas landvinningar, ett visst välfärdssystem, en hög kulturell nivå tack vare fri utbildning, och så vidare höll gradvis på att malas ned men processen var fortfarande i sina tidiga stadier.

Det förklarar varför den revolutionära ungdomens vaga demokratiska krav inte fick ett tillräckligt gensvar hos arbetarklassen som helhet. Genom att bevittna Mubaraks och Ben Alis snabba fall, trodde den syriska revolutionära ungdomen att de genom massprotester på gatorna kunde uppnå samma sak. När detta misslyckades, trodde de efter att ha sett Gaddafis fall med hjälp av västmilitärens intervention, att samma sak kunde hända i Syrien. Detta isolerade rörelsen än mer från arbetarna, som mycket väl visste vilken slags "demokrati" västerländsk intervention skulle föra med sig. Bristen på arbetarklassens deltagande var den

främsta skillnaden i jämförelse med revolutionerna i Tunisien och Egypten, och den främsta orsaken till varför utfallen blev olika.

Då rörelsen avstannade på den politiska fronten rörde den sig mot ”väpnad kamp”, men om detta i en revolution inte sammanlänkas med den organiserade arbetarklassen kan det visa sig vara ödesdigert. I en ren militär konfrontation kommer revolutionen alltid vara den svagare parten om den inte har arbetarklassens fulla stöd i städerna. Efter att ha gått denna väg blev försvagades rörelsen och hamnade under kontroll av utländska imperialistmakter.

CIA såg tillsammans med andra stater i västvärlden och Mellanöstern en möjlighet att intervensera och pumpade in flera miljarder dollar för att stärka reaktionära grupper, som var de enda vars intressen sammanföll med imperialisternas. Rörelsens islamistiska urartning stärkte också Assad bland den i huvudsak sekulära befolkningen. Den enda fråga som Assad, USA och dess allierade kunde enas om var behovet av att eliminera de revolutionära elementen.

Det blodiga nederlaget i Syrien (och Libyen, som är en liknande process) och det häftiga blodbadet har precis som avsett fungerat som en broms på flera rörelser i regionen. Många började dra slutsatsen att ”revolution” bara leder till kaos och barbari.

En fråga om ledarskap

Faktum är att revolutionen i Egypten och Tunisien stannade halvvägs och kom av sig. Detta gjorde att reaktionära krafter kunde avleda rörelsen och gå mot kontrarevolution. I Egypten betydde detta att man lämnade statsapparaten intakt, och att ekonomin förblev i den gamla härsarklassens händer. I Syrien begränsade sig oppositionen till att kräva demokratiska rättigheter, men stod i ekonomiska och sociala frågor för privatiseringar och nedskärningar i välfärden. De stod för samma politiska program som Assad, fast i högre takt!

I båda fallen trodde rörelsens ledare att ”återhållsamhet” var det bästa sättet att bygga en bredare rörelse. Vad de lyckades med var istället att ge manöverutrymme åt kontra-revolutionen med tragiska konsekvenser. En liknande process utvecklades i hela regionen. Därför är rörelsen nu i en ebb. Men inga av de socioekonomiska problem som låg bakom de revolutionära upproren har lösts.

I Egypten är Sisi-diktaturen extremt svag, och stöttas bara upp av faktumet att massorna är trötta och vilsna efter år av kamp. Men den egyptiska revolutionen har inte besegrats i öppen kamp. Massorna minns hur de störtade fyra regeringar på tre år. I själva verket störtade de al-Sisis första regering under våren 2014, vilket är en föraning om vad som komma skall. Förr eller senare kommer denna kraft att resa sig igen.

Så länge som revolutionen retirerar, kommer reaktionens fula tryne dominera agendan. Under ytan av skenbart lugn fortsätter samma motsägelser som ledde till revolutionen att göra sig kända. I länder som Syrien och Libyen har revolutionen slagits tillbaka väldigt långt. I Egypten, Turkiet och Iran, där arbetarklassen är stark, förbereds redan nya rörelser. Nyckeln är att påbörja byggandet av ett ledarskap som kan ingripa i dessa rörelser, för att inte göra om samma misstag som gjorts i det förflutna.

Kapitalismen har trots allt inte löst några av de problem som de arabiska och Mellanösterns massor står inför. I själva verket har saker och ting förvärrats. Kampen mot orättvisa, fattigdom och barbari kommer oundvikligen att vakna till liv igen. Men den kan bara segra genom att störta detta ruttna kapitalistiska system som är grundorsaken till alla problem.

Översättning: *Hannes Oskarsson*